

Köleci Yasa 16

– Bayram KAYA · 29 Ağustos 2017

Bu mücadele kulvarı içinde bu yol alışlar da, hiç değilse kendi süreçlerini ortama dayatıyorlardı. Bu dayatmalar insanın köleliğini henüz kaldıramıyordu. Köleliği kaldıramazdı da. Çünkü o üretim koşulları içindeki nicelik ve nitelik değişimleri köleliği kaldıracak çelişmeleri ortaya kor düzeyde değildi.

Yani o içine girilen koşullar; köleliği kaldırmanın doğum koşullarını henüz oluşmamıştı. Kölelik ne dinlerle ortadan kalkardı. Ne de kölelik, dinlerle ortadan da kalkmıştı. Çünkü kendisi insana hitap ederken kölelerim (kullarım) diye hitap eden bir anlayışın amacı köleliği kaldırmak değil aksine ihsas etmektir. Dinler köleliği kaldırmak için oluşturulmamıştı. Dinler insanı terbiye ediyordu. Ama ettiği terbiye köleci terbiyeydi. Elbette ki şişede durduğu gibi durmayan dinler, ihdas edicilerini de aşacaktı.

Tarih bilinci olmayanların bunları sindirmeleri ve bunları anlamaları elbette ki beklenemez. Bırakın dinlerin köleliği ortadan kaldırmasını. Kölelik ne Spartaküs ayaklanmasıyla ortadan kalkardı. Ne renç ayaklanmalarıyla ortadan kalkardı. Bu ayaklanmalar savaşları kazansa; egemenlikler kursalar dahi kölelik yine sürer giderdi. Ama bu uğurda da hayli yol alınmış olurdu.

Bilindiği gibi şartların olgunlaşması içinde sanayi toplumunun kotarıcıları burjuvalardır. Burjuvalar kölelerin yanında feodalizme karşı savaş başlattılar. Süreç içinde oluşan yeni bir güç te var olan kölelik ile mücadele sürecine, kölelerin yanında bu süreç mücadelesine katılmıştı. Her ikisinin amacı da sadece aynı yolda yürümekle kesişmişti.

Burjuva sanayi devrimi için feodalizmin hem gerilemesi hem de başka biçimde olukla ortada kalkması gerekiyordu. Köleler de feodal beylerden kurtulmakla kölelikten azat olacaktı. İşte bu şimdilik bir yol kesişmesiydi. Bu nedenle kölelik mücadelesi orta çağ sonuna kadar özünde değil de köleci anlam ekseninde sürmekle; sözle, köleci özün çevresinden dolaşma olmaktan öte gidemezdi. Ama giderek te kimi şarlar eskiye göre haliyle iyileşti. Çünkü olanaklar da akıl almaz denli iyileşmişti.

Köleliğe karşı anlamsal karşıtlıkla yapılan mantıklı savunmalar köle merkezli süreçler içinde darbe ve hasarlara neden oluyordu. Kölelik merkezli oluşan bu darbe ve hasarlar; karşı söz diyalektiği oluşla ortaya koyan söylemler kişileri "kullukta" eşitledi.

Tevhit ilkesi gereği ve tevhit soyutlaması gereği oluşla şimdi El mana düşüncesi başlı başına yeni bir mana düşüncesi olmuştu. El mantıklı düşüncenin oluşmasıyla başlayıp, feodalizmle biçimlenen dinler; yine kendi öngörüsü olmayan burjuvaziyle de barış çubuğu içmeye pek uygun bir düzenlemeler oldu.

Bu düzenlemelerle dinler yoluna devam edecekti. Feodalizm içindeki süreçlerle para adamlığı ortaya

çıkmişti. Para adamlarının (burjuvaların) faiz baskısı altında bunalan feodaller; kendi biçimlemeleri altında olan dinlerle faizi haram kılmışlardı. Ne var ki burjuva süreçleri de köleci sistemin faiz ürünü olukla ortaya çıkmıştı.

Dinler günümüzde faize sesleniyormuş gibi seslenir olukla; kendisi faizin içinde olmaktadır. Yolsuzluk hırsızlık değil demekle gemi azıya almıştır. Kendisi bir sevaba, sevabın katı olan üremle ecirler verdi. Enflasyon nedenle (ne demekse) yasaların ön gördüğü oranda (dinen ne anlama geliyorsa) faiz (ürem nema) almanın sakıncası yoktur demekle sisteme uzlaşa sinyalleri vere vere yoluna devam ediyordu.

Eskiden takdiri ile sahipliği bitişken (kolektif) olmanın söz ve eylemli olan ilah tasımı vardı. El tasımı bu bitişken ligi iyeliği olanlarla iyeliği olmayan kullar diye ayırdı. Kolektif oluş mal sahipliği ve maldan yoksun olanlar diye ayrılınca; sahiplik yine irade buyurmaydı. İyeliği olmayanlar da iradesiz olmakla iradelerinin olmaması yerine imanı kavi olan kişiler olmakla; iman sahipleriydi.

İlahi süreç nicelemelerini giderek bu ayrışmaların mantık düzeni haline gelmişti. Mantık sistemin geri bağlanımla olan inşa yasalarına göre mantıktı ya da değildi. Bu bağlamla düzenlenen süreçlerde yeni birçok mantıksızlıklarını ortaya koyuyordu. Bu nedenle El, önce geri bağlanım yasalarının kurucu ve inşacısı gibi olukla davrandırıldı.

Böylece El'e meşruiyet kaynağı olmanın izlenimi verildi. Sonra da bu illüzyonu içindeki El; meşruiyet kaynağının kendisi oldu çıktı. Artık ilahi dönem içinde kuvve içinde (düşünce de) oluşmakla mantıklı edilen El; eylemli (fili) süreç içindeki El olup çıkmıştı. İlahi dönemli oluşmaların zıddı olukla yansıma veren kuruluş (inşa) dönemindeki El tasımının, yerinde yeller esiyordu. Sistem gelişerek değişerek öncesini (ilahi dönemi) sisler bulvarının gerisinde bırakarak oturmuştu.

Köleci süreç; El erki olan, patsi türü bay erki süreçlerinden çıkmıştı. Bey erki süreçleri kutsanıyordu ve kutsaldı. Yani sahipliğe göre olan söylem ve eylemler kutsaldı kutsanıyordu. Bu nedenle adalet kutsaması da sahiplik olan mülke temeldi.

Kutsal olanın davranışları da kutsaldı. Kutsal olan mal sahipliği idi. Mal sahipliğinin söylemleri kutsaldı. Davranışlar da, bu sahipliğin (iyeliğin) söylemine göre olukla kutsal olmalıydı. Sahipliğin davranış, söz ve eylemleri kutsal olunca kutsalların (mal mülk ve irade sahibi bay erki efendilerin) birbirleri arasında yapacakları oligarşik (takım erki olan), anlaşmaları da kutsaldı. Kutsal ittifak (anlaşmalar) böyle vardı.

Şimdi köleci tevhit kültürü kutsal anlaşmalar olmakla dünyayı kucaklamış, evrene doğru yol almıştı. Köleci mantığı evrene doğru da uzatmıştı. Yani köleci mantık her yerde geçerli demeye getiriyordu. Köleciliği saymazsak; mantığın dünyaya ve evrene uzanması insanın insanlığının yol kat etmesiydi.

İnsan ön ittifakın sentez ürünüydü. Ön ittifaktan önce insan yoktu. İnsan kölelikle yeniden insanlığını

illüzyonu olur bir şal altına gizleyeceklerle görünmez edecekti. İnsan yerine kul denecekti. Kimin kuluydunuz? El'in. El'kimdi? Ön ittifaklı birikimi ve uygarlığın zıddını kişi sahipliği yapan ilkeydi.

Yani ön ittifaklı sahipliğini ve üretim tekniğini, zıtlar oluşması içinde rızk, kader, takdir, tevekkül gibi kavramların (illüzyon) büyüğü içinde emeği, emek eksenli çevrimleri göstermezden gelmenin soyut mantık dizgesiydi. Bu ilke sistemini kişinin mal mülk sahipliği üzerine inşa ederek çekici oldu. Kişi sahipliğinin gördürdüğü düşlere göre herkes kendi üzerine hayaller kurmaya başladı.

Bu hayallerin kotarıcı olan imge dayanak anlayışı da, El'di. El bu heveslendirmeye herkesin damağına bir parmak bal çalıyordu. Herkesin hayallerini süsleyen El takdiri nedenle artık suç ve ceza vardı. Artık haram ile helal vardı. Brehmen'e bir inek (kurban- hediye) vermek sevaptı. Erdemdi. Brehmen'in yani tapınağın arazi olan mülkü üzerinde Brehmen için çalışmak sevaptı. Tapınak algısı Brehmen özeğinde kişileşiyordu.

Brehmen görmüyor diye arkasından konuşup, işinde kaytarmak; Brehmen'in malına mülküne zarar vermek suçtu. Günahtı. Ceza gerektirirdi. Suçu ve cezayı Brehmen'in mal sahipliği belirliyordu. Eşleyiş ile suç ve cezayı mal sahibi olup olmama durumunun potansiyel oluşu belirliyordu. Mal mülk nerden geliyordu? Cevabı yoktu. Yuvarlak lafla mal mülk "o"nundu (El'indi)

Ön ittifaklardan önce yani totem döneminde, neden mal mülk yoktu? Çünkü birikmez olmakla ve de sağlama eylemi olmak dışında üreten, mal gibi alınıp satılan, insanı kendisine ve kolektif yapı oluşuna yabancılaştıran emek gücü yoktu da ondan. El tarzı köleci yapıli süreçler insan aydınlanması karşısında geçmişini insandan saklar. Bu tür unutturma davası içinde olmakla evvel benim, ahir benim der çıkar.

Kısacası, üreten totem meslekli grup emeği ve gruplar arası farklı kullanım değerli üreten emekler değiş tokuşları olmasaydı, totem gruplar birleşmeli ittifakı sentezin de insanı olamazdı. İnsan olmaz ise evrene giden insanlığı üreten bilinçte olmazdı. İnsan gibi bilinçte insandaydı ama kolektifti.

Köleci yapı içinde suç ve ceza yansıması olan kölelik mücadelesi; özde değil de, özün çevresinde dolaşan söz ve mananın etrafında şekillenmesiyle mücadele süreci başlamıştı. Bu mana içinde tevhit kültürüne ve gelişen bilinç göre El ve kul kavramı ayrıştırıldı. Kişi, mal mülk sahibi de olsa kişiyi alsa satsa da, tapınak mantığı altındaki kişileşmenin kuluydu. Bu sürecin şişede durur gibi durmamasıydı.

Mülk sahibi kul olsa da uygulamada mülksüzler gibi köle ya da kul değildi. Ama tevhide mana anlayışı içinde soyut tevhit gereği mana olurla kuldular. Bu da şimdilik esas oğlan olan kulları tatmin ediyordu! Bu mücadelenin ilk heveslendirme kavramı El karşısında "kullar eşitti". Bunu niye diyordu? Çünkü yapı kolektif ekseninde dengeli süreçlerdi. Kişilerin, denge dışı durumları kavraması olası değildi.

Denge üzerinde olmakla dengesizliğe gidecektiniz. Biliyorsunuz eşitlik gibi eşitsizliği de El yaratmıştı. El'i

sorgulayamayacağınıza göre bunu böyle kabul edip dağıtılacak olan rızklar üzerinde eşitler değil "kullukta eşitliğe razı olacaktınız". Kullar türlü türlü. Zengin kullar; az zengin kullar; asalak (hırsız, şarlata, gözbağcı, büyücü, din adamlığı gibi lümpen) kullar ve çalışan köle kullar gibi çok çeşitliydi.

Aslında kul, insan değildi. Kul, biat edendi. Rızık dağıtım eşitsizliğine iman edendi. Zaten insan kavramı El tarafından söylenmek istenmeyen bir kavramdı. İnsana; "canı çıkasınca" diyordu. "İnsan nankördür" diyordu. Sanki bir başka yaratıktan bahseder gibi bahsediyordu. Oysa rızık eşitsizliğine biat eden "mümin kullar" öyle miydi? Emek gücü sömürülmekle onlara karşılığında neler vaat edilmiyordu ki!

İnsan farklı totem kültürlerini, farklı totem mesleklerini ve farklı olan kapalı sosyal çevre biyolojilerini bir arada birleştirip; ön ittifak içinde sentez etti. Sentez içinde her bir grup; diğer bir grubu kendi gibi görüp manaca kendi eşiti saymakla girişti. Bu girişme ilk kez gruplar arası cinsel girişme dokunumları da olmakla sosyal kültürlerin ve biyolojilerin ürünü olmakla "insan olmuştu". Totem tabuyu, yıkmıştı.

Oysa El zihniyeti, insan olan yapıyı mülk sahibi olanlar olmayanlar diye ayırmakla hem manaca hem madden ve somut olukla, yapıyı dengesiz ve eşitsiz kılmıştı. Bu nedenle "kul eşitliği" hiç bir zaman "insan eşitliği" ve "yurttaş eşitliği" anlamını içermezdi. Kul eşitliği; mantık ürünü olmayan, irade sahip ligi olmayan biatle rücu etmenin söylemiydi.

Dinler özde mümin kul dediği için insan dememiştir. İnsanın bek raunduna atıfla insana insan dese de insanın insan olma tanımıyla karşısında olanı kendisi gibi ruhça ve kolektif sahiplikçe hiç eşiti gibi saymaz. Bu nedenle insana insan demeyi, adeta; mümin kullar, takva ehli demekle, unutturma ister. Öyle olmasaydı mümin kulluk insaniliği ortaya koysaydı; basit mantıkla söylersek; insan hakları beyannamesi ve yurttaşlık beyannamelerinin yayınlanmanın da gereği duyulmazdı değil mi?

Bilip bilmemede saklanan bilgi ve irade olmakla mal sahipliğinin elinde olan bilgiydi. Eğitimdi. Demek ki "kul eşitliği" o şartların kölelik mücadelesi içinde gereklilikti. Ama içerdiği soyut bir söylem olma nedeniyle insan olmak için gerekli ve yeterli bir neden değildir.

Zaten aksi olsaydı; ne insan hakları ne de yurttaşlık beyannameleri deklare edilirdi. İnsan hakları ve yurttaşlık deklarasyonu evrene hitaptır. Oysa kul oluş eşitliği önce o El deklarasyonu içindeki iradeye tabi oluş biati ve boyun eğmesi idi. Başka başka El'lere biatin gereği ve özüyüdü. Her bir El'e ait el egemenliğini tanır olmanın kulluğuydu.

Başka başka El'lere ait kulluğun; kutsal ittifaklı oligarşi içinde tevhide vardı. Bu tevhit ayrı ayrı El kulu olmanın sorunsalını; oligarşi anlayışı içinde "El kulları arasındaki dengesizliği; kulluk eşitliği oluşla ortaya koyacaktı.

Bu süreç totem tabusunun aşılması gibi bir süreçti. El tabusunu aşmanın tevhideydi. Tabii ki bu da insan

olma eşitliği değildi. Bu biatti. Ön ittifaklarda biat yoktu. Her bir grubun grup meslek sahipliği nedenle iradesi vardı.

Ön ittifaklar grup irade birliđiydi ve tüzeldik içeriyordu. Oysa El 'ler birliđi kişisi mal sahipliği iradesi olmakla tüzeldik içermiyordu. Mal sahibi iradeli maldan yoksunlar biatleydi.

Sonra bu süreç kutsal ittifaklı oligarşi dediğimiz takım erkine bağlı olmanın kulluğu oldu. Bu sentez ayrı ayrı El kulluğunu ifade eden sentezle milletti.

Bu milletin anlayışın içindeki süreçte; her bir her bir sürecin her bir El salınımlı frekansı vardı. Bu frekanslar kendi El akitli inancın renklerini taşıyordu. Rengin de bir frekans düzeyleri olduğunu unutmayın. Ve bu dini milleti oluş içinde her bir El inancılarına özgü söz ve eylemli davranışların düşünce tarzları vardı.

Millet ve din, El salınımlı her bir sentezlerin oligarşi içindeki farklı salınımlar birleşmesi olmakla; köleci ittifaklı gelenekler din denilen yeni bir tanım sürece evirildi. Böylece din milleti oluşu milleti oluş ta dinleri tanımlıyordu. Ümmet oluş ortaya çıkana kadar.

Din denilen bu El'ler biati olan sentezin her biri aslında oligarşi yapılı bu din içinde farklı mantığın ve düşünce tarzının da bakış açısydı. Bu her biri başka başak El'e biatle salınım veren anlayışından fışkırın her biri farklı olan bakış açısı; geleceğin din yorum farkı ve mezhepleriydi.

Bu ola gelişler içinde olup biten damıtmalar sürece göre ve zamanına göre doğru ve ileri bir adımdılar. Ama günümüze göre ve şartları ortada olmamakla da verimsiz kısır oluşun sömürü aracıydılar.